

Žalostni dnevi

Ni ga več! Da, našega dobrega, priljubljenega kralja, našega viteškega apostola miru ni več. Zato joče ves jugoslovanski narod. Tam v Franciji, v obmorskem mestu Marseilleu, mu je zločinska roka pretrgala nit življenja. Ko smo začuli turbobno novico, so onemela naša srca od groze. Nismo mogli verjeti, šele ko so nas prepričali, smo spoznali strašno resnico. Zdaj čutimo, o kralj, kaj si nam bil, ko ležiš na mrtvaškem odru in plaka za Teboj ves narod. Naš kralj ni imel veliko dobrega na svetu. Ni mu bilo za lastni blagor, ampak za blagor naroda. Tudi zdaj, ko se je podal v zavezniško Francijo, vedoč, da je v nevarnosti, ni odnehal. Preveč se mu je vtisnila v srce svetovna vojna in narod, ki trpi pod tujim jarmom, več mu je bilo za mir kakor pa za plemenito lastno življenje. Plakamo ob Tvoji krsti, toda tolaži nas to, da pride sedaj na prestol Tvoj pogumni sinček, kralj Peter II, ki bo po očetovih stopinjah vodil ljubljeno Jugoslavijo soncu in sreči naproti.

I. Gaberšček

Moj spominček na kralja

Bila sem na počitnicah pri sv. Ani. Bilo nas je osmero: Mara, Dubravka in Boro, naša mama, mi trije in neka gospodična Neda. Delali smo razne izlete na okoli stoječe hribe, na primer na Begunjsko ščico, Košuto in Ljubelj. Zmenili smo se, da naredimo izlet na Ljubelj. Šli smo v nedeljo zjutraj. Gospodična Neda, Boro, Aljoša, Borut in jaz. Bili smo izredno dobre volje. Peli smo in se smejali. Na potu, ko smo bili še v dolini, nas je zajel dež. Ko smo že mislili oditi domov, je dež ponehal. Srečno smo prispeli na vrh. Na Ljubelju je bilo zelo mrzlo. Zato smo jo brž popihali v gostilno. Naročili smo čaj. Mleka niso imeli. Ko popijemo, gremo ven. Zunaj je pihala sapa. Malo smo ostali gori, nato smo morali oditi, kajti doma nas je čakalo kosilo. Ko smo bili sredi pota, nas je srečal kralj. Bil je v odprtem avtomobilu. Kraljica je vodila ponosni voz. Od začudenja nismo mogli vzklikniti: »Živio!« Ko smo bili skoraj tam, kjer smo stanovali, smo zopet srečali kralja. Tedaj smo vsi pozdravili na glas: Živio! Takrat še nisem vedela, da ga vidim prvič in zadnjič.

Staša Furlanova

Pismo blagopokojnemu kralju na oni svet

Dragi † naš Kralj!

Sedaj, o kralj, ko ni več Tebe med nami, Ti pišem na oni svet, da boš vedel, kako je te dni tu pri nas. Vsak hodi zdaj otožen po ulicah in se sprašuje, ali je to sploh mogoče. Na vsaki hiši visi žalna zastava, v vsaki izložbi je Tvoja slika, vsa okrašena. Torej vsa Tvoja domovina joče za Teboj.

Tudi jaz se Te spominjam, predobri moj kralj. Kako me je presunila vest o Tvoji smrti v Marseilleu. Tvoje zadnje besede so bile: „Čuvajte mi Jugoslavijo!“

In tem besedam, o kralj, hočemo slediti, tudi če bi morali dati vsi vse, celó življenje.

Andra Filipčičeva